

Účinkuje soubor Konvergence:

Martina Zemková (j.h.) – flétna
Jiří Mráz, Irvin Venyš (j.h.) – klarinet
Jan Mach (j.h.) – basklarinet
Jan Triebenekl (j.h.) – trombón
Jana Mandelová – harfa
Irena Štochlová, Tomáš Pálka – housle
Ondřej Štochl – viola
Helena Velická – violoncello
Jan Rybář, Tomáš Pálka – klavír
Jan Tuláček – kytara
David Růžička, Junko Honda (j.h.) – bicí nástroje
Jan Svejkovský, Jan Rybář – dirigent

Jednotné vstupné: 100Kč

Skladatelské sdružení **KONVERGENCE** jsme založili na jaře 2002. Náplní naší činnosti je veřejné uvádění děl skladatelů mladé generace, ať už jde přímo o díla členů anebo zajímavé kompozice mladých autorů žijících v zahraničí. Rovněž si klademe za cíl uvádění těch skladeb autorů generace starší, která jsou u nás hrána méně, případně nebyla hrána vůbec.

Uvědomujeme si nesmírnou stylovou rozmanitost prostředků, které dnes soudobá hudba používá. Proto má být výsledkem našich snah nalézání a uvědomování si spojitosti ve světě výrazových prvků hudby a jejich odraz v koncepci našich koncertů.

Příští koncert sdružení KONVERGENCE bude anoncován na:

<http://konvergence.wz.cz>

Web: <http://konvergence.wz.cz> www.ondrejstochl.info www.tomaspalka.wz.cz

E-mail: konvergence@centrum.cz

Pokud si přejete být včas informováni o koncertech našeho sdružení a dosud vám není zasíláno upozornění v elektronické podobě, napište nám prosím na konvergence@centrum.cz vaši e-mailovou adresu, zařadíme ji do našeho adresáře.

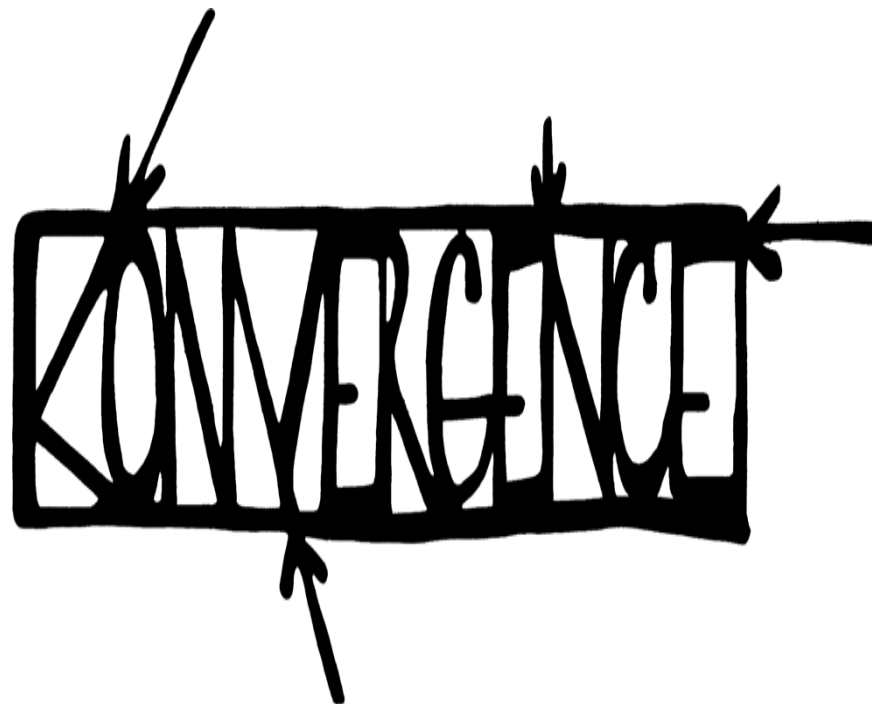
Tento koncert se koná díky finančním podporám:

Nadace Gideona Kleina

Nadace Českého Hudebního Fondu

Nadace Ochranného Svazu Autorského

Ministerstvo kultury ČR



15. 11. 2006

RŮZNÉ ROVINY KONTRASTU

Identita a kontrast jsou bezesporu těmi nejzákladnějšími principy potřebnými pro stavbu jakékoli kompozice. Už jen díky faktu, že hudba probíhá v čase, není možné se zcela vyhnout použití alespoň drobných proměn v rámci nejjemnějších detailů – tedy kontrastů v elementární rovině. Kontrasty jsou tedy zapotřebí v jakékoli hudbě, ať už jsou pro posluchače nápadné nebo zůstávají skryté, aby jen pomáhaly stavbě celku a neblokovaly tak sdělení, které může být zcela statické.

Dnešní koncert naplňují skladby, které s principem kontrastu zacházejí rozdílně. Zazní kompozice, která je plná zlomů a předělů mezi jinak spíše jednotnými hudebními plochami – nejvíce kontrastu tedy nalezneme v rovině makroformy (Jaroslav Rybář). Jiná skladba je plná kontrastních detailů (zejména na poli instrumentace), ale nevzdává se ani kontrastu mezi většími hudebními celky (Ondřej Štochl). A zazní také skladba, která má své kontrasty skryté, nenápadně použité ve prospěch stavby takového celku, který napomůže jejímu klidnému a nikterak dramatickému sdělení (Tomáš Pálka). Pro posluchače tedy může být zajímavé vyhledávat kontrasty tam, kde nejsou stavěny na odív, aby se jimi nenechal moc unášet jinde, kde by na sebe strhly veškerou pozornost. Zrovna tak má možnost nechat se vést a užít si tak kontrast mezi statickým a dynamickým hudebním sdělením. V obou případech může dnešní dramaturgie přinést zajímavé srovnání.

PROGRAM KONCERTU:

- Jan Rybář:** *Trio pro flétnu, vibrafon a klavír (2006) premiéra*
- Michaela Plachká:** *Talking Wind (2004)*
pro kytaru sólo
- Ondřej Štochl:** *Rozcestí (2001, rev. 2003)*
pro smyčcové kvarteto
- Tomáš Pálka:** *Jedenáct (2001)*
pro 2 klarinety, basklarinet, klavír, harfu a marimbu
- Jaroslav Rybář:** *Hry pro osm hudebníků (2006) premiéra*
/flétna, klarinet, housle, viola, violoncello, trombón, vibrafon, klavír/

JAN RYBÁŘ: TRIO PRO FLÉTNU, VIBRAFON A KLAVÍR

Trio pro flétnu, vibrafon a klavír navazuje na poetiku mého klavírního tria 27 akordů pro housle, violoncello a klavír. Obě tria jsou navíc komponovány obdobnou skladatelskou technikou, která využívá předem vymyšlené souzvučky, na kterých je celá skladba postavena. Technika pozvolna měnících se souzvuků, které se navzájem prolínají, však předem nedefinuje ani styl, ani charakter hudby. Oproti skladbě 27 akordů je toto trio kontrastnější. Splývavý charakter pozvolna tekoucí hudby vznášející se nad stále proměnlivou charakteristickou harmonií je přibližně ve třech čtvrtinách skladby stříhem proměněn v dramatickou a polyrytmickou plochu, která ústí do závěrečné katarze. Toto mají opět obě tria společné - vyústění a katarzi, kterou docilují pomocí diatoničtějšího charakteru tónového materiálu. Trio pro flétnu, vibrafon a klavír dnes zazní v premiéře.

MICHAELA PLACHKÁ: TALKING WIND

Skladbu jsem napsala za pohodových prázdninových dní roku 2004 v rodných Kravařích. Je vzpomínkou na otcovu kytaru, na kterou mi často v dětství hrával. Kytaru tak vnímám jakou nástroj velice intimní a poetický. Skladba je vnitřně rozdělena do tří částí plynoucích attacca. Každá má svou vlastní pointu, ale není účelem, aby části prvoplánově vzájemně kontrastovaly. Použitý materiál spíše hledá jemné nuance v možnostech barvy samostatného tónu, či různého „nasvícení“ akordů. Dala jsem prostor mnoha klidným až rozjímajícím místům. Tenze mezi staticky pojatými akordy a fluencí melodických běhů svým charakterem určitým způsobem povídá...proto Talking wind.

TOMÁŠ PÁLKA: JEDENÁCT

Číslo „11“ je jediné prvočíslo, které je tvořeno 2 stejnými ciframi. Toto číslo se zde pro mne stává symbolem, konstantou, která provází celou skladbu. Je ukryta v tektonickém řádu od intervalového uspořádání až po rozvrstvení kompozice jako celku.

Chtěl jsem vytvořit 11 krátkých subtilních skladbiček, které jsou vzájemně tématicky propojeny. Jejich nálada – emoce – se objevuje znovu v nových souvislostech, až je nakonec umlčena v poslední, nejtíši části. Tentýž materiál, stejná událost, je nazírán z jedenácti emocionálních úhlů. Jejich polarita se v průběhu více či méně vzdaluje, podobně jako například u principu variačních technik. Snad bych mohl princip přirovnat například k obrazům amerického malíře Jacksona Pollocka, kde v množství barevných vrstvených čar vnímáme různé vrstvy pokaždé s jinou intenzitou přesto, že v celistvosti se jedná o stále tentýž výjev.

ONDŘEJ ŠTOCHL: ROZCESTÍ

Tato skladba vznikla původně jako hudba k pantomimickému představení „Sen o stvoření“, o kterou mě požádal její režisér Štefan Capko. Napsal jsem tedy cca. 10 miniatur pro smyčcové kvarteto, v nichž mi šlo o maximální využití barevných možností smyčcových nástrojů. Po premiéře jsem se rozhodl některé z nich ponechat i ke koncertnímu provedení – pokaždé mohly být hrány v různém pořadí, takže ačkoli detaily zůstávaly vždy stejné, celek byl při každém provedení jiný. Skladbu jsem tenkrát nazval „Střípky“ – z jednotlivých úloмок vznikala pokaždé jiná mozaika.

Po určité době jsem skladbu poněkud přepracoval – tři miniatury zůstaly beze změny, ostatní prošly výraznou proměnou či byly nahrazeny novými. Výsledkem je sedm krátkých dílků sdružených do dvouvětého celku. Ten symbolizuje rozcestí – obě části začínají sice stejně, jejich vývoj však dojde k opačným cílům.

JAROSLAV RYBÁŘ: HRY PRO OSM HUDEBNÍKŮ

Skladba vznikla z větší části v roce 2005, dokončena byla v letních měsících letošního roku. Celek je utvořen z několika vzájemně propojených úseků, v nichž jednotlivé nástroje ansámbly „vstupují do hry“ vždy v odlišných kombinacích. Kompozice byla napsána pro ansámbl Konvergence a dnešní provedení je premiérou.